

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΡΙΖΑΡΕΙΟ ΙΔΡΥΜΑ

**Διδρυματικό Διατμηματικό
Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών
«Ελληνική Φιλοσοφία – Φιλοσοφία των Επιστημών»**

**4^ο ΘΕΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ
Ερευνητικό Εργαστήριο Αισθητικής και
Κοινωνικο-πολιτικής Φιλοσοφίας**

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Ράντης

4-8 ΙΟΥΛΙΟΥ 2025

ΡΙΖΑΡΕΙΟ ΙΔΡΥΜΑ ΜΟΝΟΔΕΝΔΡΙ

Παρασκευή 4 Ιουλίου 2025

12:00-14:00 Άφιξη, Εγκατάσταση

17:45-18:00 Κωνσταντίνος Ράντης: Εισαγωγή στο Πρόγραμμα του 4^{ου} Θερινού Σχολείου

18:00-21:00 Βασιλική Γούσια: «Το κριτήριο του γούστου στον David Hume – *The Standard of Taste*»

Κωνσταντίνος Σιντόρης: «Η έννοια της σκοπιμότητας στο ωραίο και το υψηλό του Kant»

Σάββατο 5 Ιουλίου 2025

10:30-13:30 Φωτεινή Μπορνάρη: «Η μίμηση της φύσης στην Αισθητική του Hegel»

Βασιλική Μαλάκου: «Παιδεία, τέχνη και εκπαίδευση στον G.W.F. Hegel»

18:00-21:00 Σοφία Βαρυτίμου: «Η ανιδιοτέλεια στην αισθητική σκέψη του Kant»

Κωνσταντίνος Ράντης, Μαρία Πουρνάρη, Δημήτρης Καρύδας, Λία Μελά: Σεμινάριο «Το ωραίο στη φύση στην Αισθητική Θεωρία του Adorno»

Κυριακή 6 Ιουλίου 2025

10:00-15:00 Εκδρομή στο Ζαγόρι

18:00-21:00 Δημήτρης Καρύδας, Μαρία Πουρνάρη, Κωνσταντίνος Ράντης, Λία Μελά: Σεμινάριο «Το ωραίο στην τέχνη στην Αισθητική Θεωρία του Adorno»

Δευτέρα 7 Ιουλίου 2025

10:30-13:30 Βασιλόγιαννος Βιλαδέρης: «Η Παιδεία ως προϋπόθεση της Δημοκρατίας: Η ρουσσωϊκή Κριτική της Ευρωπαϊκής Ιδέας»

Ευγενία Φιλιππάκη: «Ισότητα και Δημοκρατία στη φιλοσοφική σκέψη του John Rawls»

Ευάγγελος Γραμματικόπουλος: «Από το Animal Laborans στον Homo Sacer: Βιοπολιτικές Διαστάσεις στις “Απαρχές του Ολοκληρωτισμού” της Hannah Arendt»

18:00-21:00 Κωνσταντίνος Ράντης, Μαρία Πουρνάρη, Δημήτρης Καρύδας, Λία Μελά: Σεμινάριο «Οι κριτικές εμπειρικές κοινωνικές έρευνες για τον αυταρχισμό του Ινστιτούτου Κοινωνικής Έρευνας της Φραγκφούρτης»

Δημήτρης Καρύδας, Μαρία Πουρνάρη, Κωνσταντίνος Ράντης, Λία Μελά: Σεμινάριο «Το δίκαιο ως ύπαρξη της ελευθερίας στη Φιλοσοφία του Δικαίου του Hegel»

Τρίτη 8 Ιουλίου 2025

10:30-13:30 Στρογγυλό Τραπέζι (όλοι οι διδάσκοντες) – Κλείσιμο – Αναχώρηση.

Σ Ε Μ Ι Ν Α Ρ Ι Α

Κωνσταντίνος Ράντης, Καθηγητής Ιστορίας της Φιλοσοφίας – Κοινωνικής Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Μαρία Πουρνάρη, Ομότ. Καθηγήτρια Επιστημολογίας, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Δημήτρης Καρύδας, Αναπλ. Καθηγητής Πολιτικής και Κοινωνικής Φιλοσοφίας, ΕΚΠΑ

Λία Μελά, Επίκουρη Καθηγήτρια Πολιτικής Φιλοσοφίας

Το ωραίο στη φύση στην Αισθητική Θεωρία του Adorno

Το ωραίο στην τέχνη στην Αισθητική Θεωρία του Adorno

Οι κριτικές εμπειρικές κοινωνικές έρευνες για τον αυταρχισμό του Ινστιτούτου Κοινωνικής Έρευνας της Φραγκφούρτης

Το δίκαιο ως ύπαρξη της ελευθερίας στη Φιλοσοφία του Δικαίου του Hegel

Η Ανιδιοτέλεια στην Αισθητική Σκέψη του Καντ

Η αισθητική, ως φιλοσοφικός κλάδος που εξετάζει τη φύση του ωραίου και της καλλιτεχνικής εμπειρίας, κατέχει κεντρική θέση στη σκέψη πολλών φιλοσόφων από την αρχαιότητα έως τη σύγχρονη εποχή. Ωστόσο, ο Ιμμάνουελ Καντ υπήρξε εκείνος που διαμόρφωσε μια από τις πιο επιδραστικές και συστηματικές θεωρίες αισθητικής με το έργο του *Κριτική της Κριτικής Δύναμης* (1790). Στην αισθητική του Καντ, η ανιδιοτέλεια αποτελεί κεντρική έννοια, η οποία διαμορφώνει τον τρόπο με τον οποίο αναστοχαζόμαστε την αισθητική κρίση και την αισθητική απόλαυση. Για τον Καντ, η αληθινή αισθητική εμπειρία εκφράζεται από μια κρίση που χαρακτηρίζεται από ανιδιοτελή ευχαρίστηση. Αυτό σημαίνει ότι η εκτίμηση του ωραίου δεν εξαρτάται από προσωπικά συμφέροντα, επιθυμίες ή πρακτικές ωφέλειες. Η αισθητική κρίση, σύμφωνα με τον Καντ, δεν αποσκοπεί σε κάποιο υλικό ή ηθικό όφελος, αλλά βιώνεται ως μια καθαρή μορφή ευχαρίστησης, απαλλαγμένη από εξωτερικές επιρροές. Η έννοια αυτή της ανιδιοτέλειας διακρίνει την καντιανή αισθητική από άλλες φιλοσοφικές αισθητικές προσεγγίσεις που συνδέουν την τέχνη με χρηστικά ή ηθικά κριτήρια. Σκοπός της παρούσας εργασίας είναι να εξετάσει την έννοια της ανιδιοτέλειας στην αισθητική θεωρία του Καντ, να αναλύσει τη λειτουργία και τη σημασία της στην *Κριτική της Κριτικής Δύναμης*.

Λέξεις κλειδιά: ανιδιοτέλεια, αισθητική κρίση, ωραίο

Βασιλόγιαννος Βιλαδέρης

Μεταπτυχιακός φοιτητής ΔΔΠΜΣ Ελληνική Φιλοσοφία – Φιλοσοφία των Επιστημών

Η Παιδεία ως προϋπόθεση της Δημοκρατίας: Η ρουσσική Κριτική της Ευρωπαϊκής Ιδέας

Στον Αιμίλιο, ο Rousseau τονίζει ότι η παιδεία είναι θεμελιώδης για τη διαμόρφωση πολιτών, οι οποίοι θα μπορούν να συμμετέχουν ενεργά στη δημοκρατική διαδικασία και να κατανοούν τη σημασία της «γενικής βούλησης» — την αρχή που διασφαλίζει τη συλλογική και ελεύθερη έκφραση της κοινωνίας. Η παιδεία για τον Rousseau δεν είναι απλώς μια διαδικασία κοινωνικής ένταξης, αλλά και μια διαδικασία ανάπτυξης της ηθικής και πολιτικής αυτονομίας των ατόμων. Χωρίς αυτήν την παιδεία, η δημοκρατία δεν μπορεί να ευδοκιμήσει, καθώς οι πολίτες δεν είναι σε

θέση να αναγνωρίσουν και να συμμετέχουν στη διαμόρφωση της γενικής βούλησης. Η σύγχρονη Ευρωπαϊκή Ένωση, αν και ενσωματώνει τις αξίες της δημοκρατίας και της ελευθερίας, αντιμετωπίζει ένα πρόβλημα «δημοκρατικού ελλείμματος». Οι τεχνοκρατικές διαδικασίες και οι περιορισμένες δυνατότητες συμμετοχής των πολιτών αποδυναμώνουν την πραγματική δημοκρατική εκπροσώπηση. Η κριτική του Rousseau εντοπίζει την ανάγκη για μια παιδεία που προάγει την πολιτική συμμετοχή, ενδυναμώνοντας συνάμα τη συνείδηση και την ευθύνη του πολίτη. Η έμφαση στην πολιτική παιδεία και την ελευθερία συνείδησης παραμένει κεντρική, καθώς η δημοκρατία χωρίς ενεργούς πολίτες είναι αδύνατη.

Λέξεις κλειδιά: *Αιμίλιος, παιδεία, δημοκρατία, γενική βούληση, πολιτική συμμετοχή, Ευρωπαϊκή Ένωση*

Βασιλική Γούσια

Μεταπτυχιακή φοιτήτρια ΔΔΠΜΣ Ελληνική Φιλοσοφία – Φιλοσοφία των Επιστημών

Το κριτήριο του γούστου στον David Hume – The Standard of Taste

Με αφορμή το *The Standard of Taste* η εργασία μου θα εξετάσει το ζήτημα του αισθητικού κριτηρίου στον φιλόσοφο David Hume. Ο Hume ξεκινά από την παραδοχή ότι το γούστο είναι σε μεγάλο βαθμό υποκειμενικό, καθώς οι αισθητικές προτιμήσεις των ανθρώπων διαφέρουν. Παρ' όλα αυτά, επιδιώκει να διαμορφώσει ένα πρότυπο γούστου που να μπορεί να λειτουργεί ως σημείο αναφοράς. Το πρότυπο αυτό βασίζεται στη γενική συμφωνία μεταξύ "ειδικών" κριτών, χωρίς όμως να αποτελεί απόλυτο ή καθολικό κανόνα. Οι ειδικοί αυτοί διαθέτουν συγκεκριμένες ικανότητες και αρετές: εμπειρία και εξοικείωση με τα έργα τέχνης (άσκηση), λεπτότητα αίσθησης, δηλαδή την ικανότητα να διακρίνουν λεπτές αποχρώσεις, ικανότητα σύγκρισης διαφορετικών έργων τέχνης, καθώς και αμεροληψία και ελεύθερο πνεύμα. Επιπλέον, η κοινή λογική θεωρείται ουσιαστικό προσόν, καθώς επιτρέπει στους ειδικούς να αναγνωρίζουν λάθη και να εκτιμούν την ποιότητα με μεγαλύτερη ακρίβεια. Μέσω αυτών των χαρακτηριστικών, οι ειδικοί μπορούν να καταλήξουν σε μία κοινή αισθητική κρίση, συγκροτώντας έτσι το λεγόμενο πρότυπο του γούστου. Επιπλέον, για τον Hume, η διαχρονικότητα ενός έργου αποτελεί ένδειξη της καλλιτεχνικής αξίας του. Ένα έργο που συνεχίζει να εκτιμάται στο πέρασμα του χρόνου αποκτά ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα. Η θεωρία του Hume έχει κατηγορηθεί για κυκλικότητα. Ο Mark Windsor, στο άρθρο «Not Circular: Hume's "The Standard of Taste"», υποστηρίζει ότι η σκέψη του Hume δεν είναι κυκλική αλλά σύνθετη, καθώς συνδυάζει δύο διακριτά και συμπληρωματικά κριτήρια: την κρίση των αληθινών κριτών και τη διαχρονικότητα των έργων τέχνης.

Λέξεις κλειδιά: *πρότυπο γούστου, υποκειμενικότητα, κρίση αληθινών κριτών, διαχρονικότητα, κυκλικότητα*

Από το *Animal Laborans* στον *Homo Sacer*: Βιοπολιτικές Διαστάσεις στις "Απαρχές του Ολοκληρωτισμού" της Hannah Arendt

Η εισήγηση θα εστιάσει στη βιοπολιτική διάσταση της σκέψης της Hannah Arendt, όπως αυτή αναπτύσσεται στις *Απαρχές του ολοκληρωτισμού*, με έμφαση στη μετατροπή του *animal laborans* σε *homo sacer*. Η Arendt αντιλαμβάνεται τον ολοκληρωτισμό ως ένα πρωτοφανές και ριζικά διαφορετικό πολιτικό φαινόμενο, το οποίο δεν μπορεί να συγκριθεί με ιστορικές μορφές τυραννίας ή δεσποτισμού. Κεντρικό του χαρακτηριστικό είναι η επίθεση στην ανθρώπινη φύση, η οποία εκδηλώνεται μέσω της ολοκληρωτικής τρομοκρατίας και της μετατροπής των ανθρώπων σε εναλλάξιμα και περιττά όντα, όπως φάνηκε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η εισήγηση θα επιχειρήσει να εντοπίσει τις βιοπολιτικές προεκτάσεις της σκέψης της Arendt, οι οποίες εντοπίζονται στην ανάλυσή της για τον τρόπο με τον οποίο η σύγχρονη πολιτική, με κεντρικό στόχο τη διαχείριση της «γυμνής ζωής», οδηγεί σε αυξανόμενη βία και αποπολιτικοποίηση. Η σύνδεση του ολοκληρωτισμού από την Arendt με βιοπολιτικά στοιχεία, όπως ο ρατσισμός, ο ιμπεριαλισμός και η γραφειοκρατική εξουσία, τα οποία μπορούν να οδηγήσουν σε καταστροφικές συνέπειες αναδεικνύουν μια νέα μορφή κυριαρχίας που απειλεί την ανθρώπινη φύση και την πολιτική ελευθερία. Με βάση τα παραπάνω, ανοίγεται ένα πεδίο διερεύνησης που θέτει επιτακτικά το ερώτημα της σύνδεσης μεταξύ σύγχρονων πολιτικών μορφωμάτων και ολοκληρωτικών καθεστώτων, κυρίως μέσω των βιοπολιτικών μηχανισμών.

Λέξεις κλειδιά: βιοπολιτική, ολοκληρωτική τρομοκρατία, *animal laborans*, *homo sacer*

Παιδεία, τέχνη και εκπαίδευση στον G.W.F. Hegel

Στην παρούσα εργασία επιχειρούμε να αναδείξουμε τη σχέση μεταξύ της παιδείας, της τέχνης και της αισθητικής στα έργα του Hegel. Ταυτόχρονα, θα προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε τη σύνδεση της εκπαίδευσης με την ελευθερία και την αυτοπραγμάτωση. Βασικές πηγές της γι' αυτό το εγχείρημα είναι η *Φιλοσοφία του Δικαίου*, η *Φαινομενολογία του Πνεύματος* και η *Εισαγωγή στην Αισθητική*. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στην έννοια της παιδείας (Bildung) ως διαδικασία μετάβασης από το ατομικό στο συλλογικό και, γενικότερα, ως μοχλού πνευματικής ανάπτυξης, όπως και στις έννοιες της ελευθερίας και του ωραίου. Επιπλέον, η εργασία πραγματεύεται τη θέση του Hegel για την τέχνη και το ωραίο. Στη συνέχεια αναφερόμαστε στους λόγους για τους οποίους, σύμφωνα με τον Hegel, η τέχνη δεν πρέπει να είναι διδακτική και τους κινδύνους που ενέχει αυτό. Επιδιώκουμε με αυτόν τον τρόπο να αποσαφηνίσουμε την εγγειανή αντίληψη για την εκπαίδευση και την τέχνη, υπογραμμίζοντας τη στενή φιλοσοφική τους σχέση ως τρόπους με τους οποίους μπορεί να διαμορφωθεί η ανθρώπινη συνείδηση.

Λέξεις κλειδιά: παιδεία ως διαμόρφωση του πνεύματος, ελευθερία και αυτοπραγμάτωση, διαλεκτική διαδικασία, μετάβαση από το ατομικό στο συλλογικό, η τέχνη ως φανέρωση του Απόλυτου, η μη διδακτική φύση της τέχνης

Η μίμηση της φύσης στην Αισθητική του Hegel

Στο έργο *Εισαγωγή στην Αισθητική του Hegel*, πραγματοποιείται η προσέγγιση στην οπτική του για την τέχνη. Κυρίως, για την απεικόνιση του φυσικού κόσμου και τοπίου στη ζωγραφική, καθώς και τον τρόπο που περιγράφονται από τον καλλιτέχνη. Σύμφωνα με το περιεχόμενο της τέχνης, το καλλιτεχνικό έργο δεν παράγεται από τη φύση, αλλά από τον άνθρωπο. Είναι δημιουργημένο από τον άνθρωπο για τον άνθρωπο και έχει ληφθεί από όλα τα εξωτερικά αντικείμενα της φύσης για την ανθρώπινη αίσθηση. Το έργο αυτό, φυσικά, διαθέτει έναν σκοπό, ο οποίος είναι η μίμηση του αληθινού κόσμου. Για τον Hegel, ο καλλιτέχνης είναι άμεσα εξαρτημένος από τη φύση και την εμπειρία του, αφού ο ίδιος αποτελεί μέρος τους. Το ωραίο υπάρχει εντός του πραγματικού κόσμου και μέσω της τέχνης εκθέτει κάτι ανώτερο της εμπειρίας, κάτι πνευματικό, στο πλαίσιο της πραγματικότητας, το οποίο γίνεται αντιληπτό μέσω των ανθρώπινων αισθήσεων.

Λέξεις κλειδιά: *τέχνη, φύση, μίμηση, αίσθηση, ζωγραφική, ωραίο*

Κωνσταντίνος Σιντόρης

Μεταπτυχιακός φοιτητής ΔΔΠΜΣ Ελληνική Φιλοσοφία – Φιλοσοφία των Επιστημών

Η έννοια της σκοπιμότητας στο ωραίο και το υψηλό του Kant

Ο Immanuel Kant, στα πλαίσια της αισθητικής του θεωρίας, προχωρά στην ανάλυση του ωραίου και του υψηλού. Βασικό χαρακτηριστικό, τόσο στη σύλληψη του ωραίου όσο και σε αυτή του υψηλού, είναι η ύπαρξη της έννοιας της σκοπιμότητας. Μια σκοπιμότητα, ωστόσο, χωρίς τη μορφή ενός καθαρού σκοπού, με την στενότερη έννοια του όρου. Αφού, λοιπόν, οροθετηθεί η έννοια της σκοπιμότητας του Kant και αναλυθούν οι έννοιες του ωραίου και του υψηλού, θα διερευνηθεί η θέση της σκοπιμότητας τόσο μέσα στο ωραίο όσο και μέσα στο υψηλό. Στη συνέχεια, θα γίνει προσπάθεια να απαντηθεί το ερώτημα, εάν το υψηλό εμπεριέχει τελικά μια ανώτερη σκοπιμότητα από αυτή του ωραίου.

Λέξεις κλειδιά: *αναστοχαστική κριτική δύναμη, σκοπιμότητα, φύση, ηθική, ωραίο, υψηλό*

Ισότητα και Δημοκρατία στη φιλοσοφική σκέψη του John Rawls

Ο John Rawls πίστευε ότι αποτελεί επιτακτικό καθήκον της φιλοσοφίας να δείξει πρώτη αυτή ποιες ακριβώς ρυθμίσεις θα κατηύθυναν τη συμβίωση των πολιτών σε ένα κράτος, αλλά και των λαών στη διεθνή κοινότητα, πάνω σε αρχές αμοιβαίου σεβασμού μεταξύ ισότιμων ηθικών υποκειμένων και μέριμνας προς όσους βρίσκονται σε μειονεκτική θέση. Σκοπός της θεωρίας της δικαιοσύνης του Rawls δεν είναι η ανακάλυψη των αληθινών αρχών δικαίου, οι οποίες εκφράζουν μια αντικειμενική τάξη αξιών αλλά η κατασκευή εύλογων (reasonable) αρχών. Αυτές καθιστούν συγκεκριμένα τα ευρέως αποδεκτά αλλά ασαφή και διαφιλονικούμενα ιδεώδη της ισότητας και της ελευθερίας, τα οποία είναι βαθιά ριζωμένα στον φιλελεύθερο, δημοκρατικό πολιτισμό και αποτελούν τις βασικές αξίες, τις οποίες εκτιμούμε ότι πρέπει να ρυθμίζουν κάθε σύστημα κοινωνικής συνεργασίας που να δύναται να χαρακτηριστεί δίκαιο.

Στις διαλέξεις του ο Rawls υποστηρίζει ότι η έννοια του αυτόνομου ηθικού προσώπου αποτελεί τη βάση της «δικαιοσύνης ως ακριβοδικίας» (Justice as Fairness). Η αξία της ανθρώπινης αυτονομίας κατέχει βασικό ρόλο στον σχεδιασμό της εύτακτης κοινωνίας. Ο Rawls παρουσιάζει και αναπτύσσει μια αντίληψη των προσώπων ως ελεύθερων, ίσων, ορθολογικών και έλλογων και υποστηρίζει ότι αυτή η αντίληψη, αν και υπόρρητη, είναι ριζωμένη στον πολιτισμό των δημοκρατικών φιλελεύθερων κοινωνιών και εκφράζει τη βασική ηθικοπολιτική αυτοκατανόηση των μελών τους.

Μέσω ενός νοητικού πειράματος με στόχο τη διυποκειμενική δικαιολόγηση αρχών, οι οποίες θα διέπουν τη διαρρύθμιση της βασικής κοινωνικής δομής, προβάλλει ένα βαθιά εξισωτικό ιδεώδες με συμβολαιοκρατική οπτική και καντιανές ρίζες, θέτοντας τα θεμέλια του σύγχρονου φιλοσοφικού εξισωτισμού στον αγγλόφωνο κόσμο.

Λέξεις κλειδιά: ακριβοδικία, πολιτική ισότητα, οικονομική ανισότητα, ισοτιμία, κοινωνική δικαιοσύνη, δημοκρατία

Διδάσκοντες Σεμιναρίων

Δημήτρης Καρύδας, Αναπλ. Καθηγητής Πολιτικής και Κοινωνικής
Φιλοσοφίας, Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Μαρία Πουρνάρη, Ομότ. Καθηγήτρια Επιστημολογίας,
Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Κωνσταντίνος Ράντης, Καθηγητής Ιστορίας της Φιλοσοφίας – Κοινωνικής
Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Λία Μελά, Επίκουρη Καθηγήτρια Πολιτικής Φιλοσοφίας

Συνεπικουρία υποψηφίων διδασκόντων και μεταπτυχιακών φοιτητριών και φοιτητών του ΔΔΠΜΣ

Σοφία Βαρυτίμου, Μεταπτυχιακή φοιτήτρια ΔΔΠΜΣ ΕΦ-ΦΕ

Βασιλόγιαννος Βιλαδέρης, Μεταπτυχιακός φοιτητής ΔΔΠΜΣ ΕΦ-ΦΕ

Βασιλική Γούσια, Μεταπτυχιακή φοιτήτρια ΔΔΠΜΣ ΕΦ-ΦΕ

Ευάγγελος Γραμματικόπουλος, Υποψήφιος Διδάκτορας ΔΔΠΜΣ ΕΦ-ΦΕ

Βασιλική Μαλάκου, Μεταπτυχιακή φοιτήτρια ΔΔΠΜΣ ΕΦ-ΦΕ

Φωτεινή Μπορνάρη, Μεταπτυχιακή φοιτήτρια ΔΔΠΜΣ ΕΦ-ΦΕ

Κωνσταντίνος Σιντόρης, Μεταπτυχιακός φοιτητής ΔΔΠΜΣ ΕΦ-ΦΕ

Ευγενία Φιλιππάκη, Μεταπτυχιακή φοιτήτρια ΔΔΠΜΣ ΕΦ-Φ

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

This image shows a full page of white paper with horizontal dotted lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page, providing a guide for handwriting practice. There are no margins, text, or other markings on the page.

Paul Cézanne, *Still Life with Apples*, c. 1890, Oil on canvas, 35.2 x 46.2 cm